

õppijid iggalt poest kofkotussi. Igga üks armastas ja aus-
tas tedda, temä õppetus olli wäggew ja üks sõna üllewelt.
Weel olli temä muuk, ja kandis teina mugi riet. Nüüd
juhtus ka, mis Luther jo aamugi fui sedda kõige sure-
mat õnne siim ilmas endalle olli sewinud, et tedda
1510 oma flostri ja mugide tallitussel Roma linna
papsti jure läffitati. Kui üppas römo pärast selle
üle temä südda, sedda pühha išsa ennast nähha sadu,
sedda pühha paika, kes otsato rahhu ja selguš seisab
ja otsato õntsus, mis üksford need waggad taewas näg-
gema sawad. Täis ütlematta õnne astus temä oma reisi
peale, ja ta ing ei joudnud eñam sedda aega ärra odata,
kes ta üksford pärrale saaks. Siin laangel pühast išast
ollid need preestrid ja mugid kaunikeste luüstilised olnud,
pordiku ellu ellajad, jedikud, tullipiddajad, prassijad,
petjad, pruuskajad ja otsato laisa ello sees; agga te
peal, mieda liggemasse Luther Roma pole sai, mis
eakene tuhhat wersta temä ello felha poolt sandis,
sedda kirjumaks läks se luggu; seal olli se pühha fer-
rifku rahwakene weel üllem. Luther wängutas pead,
wabbandas agga ista sedda asja ja ütles išse endalle:
Roma linnas, seal, seal on töest üks opis te ne luggu,
se pühha išsa enda ümber ja temma au selgušse
sees. Agga fui lange temä südda ja lalsus temä
auštamiñe selle pühha išsa wasto, fui ta seal išse oma
filmaga näggi, mis äbbematta ello ford seal peti. Se
pühha išsakene išse prassis ja priustas igga pääw, naer
ja Jumala teotus ferritus olli iggapäwane tutwa aissi,

mis ülle eñam fegi ei ebmatanud; preestrid ja mügib
lobbisessid ferritus ramatuttest Laddina keli rahvalle ette,
mis sedda feelt ei mõistnud, ette, mis tahtsid, rutto ja
sure põrrimaga, et aegsaste oma tükkidega walmis
saaksid, ja rahvass jää piimedaks ja sõggedaks, fui iggas
pool, kes mõistust ei walquistata. Luther reisis nüüd
taggasi ja kandis ühte salla aigust emas süddames
selle üle, mis ta kõik näinud ja kuulnud olli. Agga
siiski olli ta römus, et ta Roma linna näinud olli.
Koddo jades walltseti tedda ka oma linna ferriko
õppetajjaks, ja kuulti nüüd temä eält ka kantsli pealt
rahva walquistusseis, fui tedda enne universtitati õp-
petuisse teli pealt kuultud olli. Weel olli temä papst
üle wait; fest kes tohtis ühhe wallitsejja wasto üleess,
tönesta, kelle ees seford weel feisrid ja kuñingad wär-
risessid, ja kelle jõus au ja wäggi siim ma peal seis. 14
Agga wist küssib siin jo mind mo luggeja, mis olli siis se
aissi, mis läbbi se papst nõnda fange ja wäggew olli; kas
ollid siis temal ka needsamad pigad ja mõbegad käes, oma
waenlast mahha sorgata ja lüua, fui ilmlifku wallitsejatel,
kellel wäed walmis seiswab? Ei sedda fül, agga, mo sob-
ber, se papst wäggi olli weel surem ja fangem, se olli se
rahwa sõggedus, mis ei selletañud nähba, mis õige, ehk
mis kõrreter olleks. Kui fegi ei tahtnud sõna kuulta, siis
wissas ta temale kohhe oma pühha needmist faela. Ja
parrako Jumal sedda, sedda se luggu trehvis. Sedda
eñam ei laulatud, fui ta tahtis abbi ello sisse minna,
sellele ei antud pühha laua olla, ei lastud tedda ferrito,